

Vítejte zpátky. A díky, že jste přišli na druhý díl.

Zasouvám walkmana do kapsy u bundy a zesiluju zvuk.

Jestli to posloucháš, pak se stala jedna ze dvou následujících věcí. Za á: jsi Justin, a když sis poslechl svůj krátký příběh, chceš vědět, kdo bude další. Nebo za bé: jsi někdo jinej a čekáš, jestli to teď budeš ty.

Tak dobře...

Cítím, jak mi v místech, kde začínají vlasy, vyráží horký pot.

Alexi Standalle, jsi na řadě.

Kapka potu mi klouže po spánku a já ji utírám.

Jsem si jistá, Alexi, že nemáš tušení, proč tady jsi. Nejspíš si myslíš, že jsi udělal dobrou věc, je to tak? Dals mi hlas coby Nejlepšímu zadku v prváku. Jak by se moh kvůli něčemu takovému někdo zlobit?

Tak poslouchej.

Sedím na krajnici s nohama ve škarpe. Kousek od místa, kde

mám paty, vyrůstá z betonu několik stébel trávy. A ačkoli slunce začíná sotva zapadat za střechy a stromy, na obou stranách ulice už svítí pouliční lampy.

Zaprvý, Alexi, jestli si myslíš, že jsem hloupá... Jestli si myslíš, že jsem pitomá malá holka, co se rozbrečí kvůli každý hlouposti a bere všechno strašlivě vážně, nikdo tě nenutí, abys to poslouchal. Jasně, tlačím na tebe pomocí tý druhý sady kazet. Koho by ale zajímalo, jestli budou lidi kolem vědět, co si myslíš o mém zadku. Je to tak?

V domech v týhle ulici stejně jako v mém domě, který je jen pár bloků odtud, dojíždají rodiny večere. Nebo ládujou nádobí do myček. Anebo se začínají dělat úkoly.

Pro všechny tyhle rodiny je tenhle večer úplně a naprosto normální.

Můžu ale vyjmenovat celý seznam lidí, který by to zajímalo. Můžu vyjmenovat seznam lidí, který by to zajímalo opravdu hodně, pokud by se tyhle pásky dostaly na světlo.

Takže začneme, co říkáš?

Choulím se, objímám si nohy a položím si hlavu na kolena.

Vzpomínám si, jak jsem seděla na druhý hodině ve třídě ráno, kdy jsi pustil do světa ten svůj seznam. Slečna Strummová měla za sebou očividně báječnej víkend, protože si na tuhle hodinu neudělala absolutně žádnou přípravu.

Nechala nás, ať se díváme na jeden z jejích dokumentárních filmů, který prosluly svou nudností. Nepamatuju si už, o čem to bylo. Vypravěč ale mluvil se silným britským přízvukem. A vzpomínám si taky, jak jsem otrhávala kousek lepicí pásky přilepený na můj lavici, abych neusnula. Hlas vypravěče jsem vnímala jen jako nějaký hluk kdesi v pozadí.

Hlas vypravěče... a pak ještě to šeptání.

Když jsem se podívala směrem, odkud znělo, šeptání utichlo. A všechny pohledy, který se na mě předtím upíraly, se najednou odvrátily stranou. Ale já jsem viděla ten papír, jak koluje po třídě. List papíru, kterej koloval mezi lavicema. Až nakonec doputoval do lavice za mnou – seděl tam Jimmy Long a jeho židle zavržala, jak přesunul váhu svého těla.

Všichni, kdo jste to ráno ve třídě byli, řekněte – Jimmy se tehdy jen tak kradmo podíval přes opěradlo mé židle, žejo! Umím si to živě představit. A současně zašeptal: „To se vsaď, že ji má.“

Svíráám kolena ještě pevněji. Ten idiot Jimmy.

Někdo zašeptal: „Ty idiote!“

Otočila jsem se, ale šeptání mi zrovna moc nešlo. „Kvůli čemu se chceš sázet?“

Jimmy, který se dostane do extáze, kdykoli mu kterákoli dívka věnuje pozornost, se ale jen pousmál a sklopil pohled k papíru, který měl na lavici. Znovu se ozvalo šeptem „idiote!“ – tentokrát ho zopakovalo několik úst po celé třídě, jako kdyby nikdo nechtěl, abych věděla, z čeho mají ostatní legraci.

Když jsem ten seznam poprvé uviděl já – dostal se mi do ruky v hodině dějepisu – bylo na něm pár jmen, která jsem neznal. Několik nových studentek, se kterými jsem se ještě nesetkal, anebo u kterých jsem si nebyl úplně jistý, o koho se jedná. Ale tvoje jméno, Hannah, jsem znal. A zasmál jsem se, když jsem ho uviděl. Za tak krátkou dobu sis vysloužila fakt úžasnou pověst.

Teprve nyní začínám chápat, že tahle její pověst se začala rodit zásluhou fantazie Justina Foleye.

Naklonila jsem hlavu, abych dokázala přečíst nadpis na papíru, který jsem měla vzhůru nohama: PRVNÍ ROČNÍK – KTERÁ ANO / KTERÁ NE.

Jimmyho lavice znovu zavržala, když se opřel, a já věděla, že se blíží slečna Strummová, jenže já potřebovala najít své jméno. Nestarala jsem se o to, proč jsem na tom seznamu. Myslím, že tehdy jsem se ani nestarala, na který straně jsem se vlastně ocitla. Stačí už jenom ten pocit, že všichni souhlasí s čímisi, co se člověka týká, aby to začalo v žaludku šimrat, jako kdyby se tam otevřela klíčka plná motýlů. A když pak slečna Strummová kráčela uličkou a chystala se sebrat ten list papíru ještě dřív, než najdu své jméno, začali motýlci doslova zuřit.

Kde je moje jméno? Kde? Už to mám!

Když jsem toho dne potkal Hannah na chodbě, počkal jsem,

až projde kolem, a pak jsem se ohlédl. A musel jsem souhlasit. Rozhodně do té kategorie patřila.

Slečna Strummová chňapla po papíru a zamířila zpátky k tabuli. Po několika minutách, když jsem se uklidnila a sebrala sílu, abych se tam podívala, jsem vrhla kradmý pohled na druhou stranu třídy. Jessica Davisová se tvářila podle očekávání naštvaně.

Proč? Protože hned vedle mého jména, ale v opačném sloupci se nacházelo to její.

Ťukala zběsile tužkou do sešitu, jako by vyklepávala morseovku, a tvář jí plála rudou barvou.

A moje jediná myšlenka? Díkybohu, že neumím morseovku.

Pravda je, že Jessica Davisová je o dost hezčí než já. Napište si seznam všech částí těla, a když si je budete odškrtavat odshora až dolů, ve všech případech mě Jessica rozdrťí.

S tím nesouhlasím, Hannah. Odshora až dolů.

Všichni věděli, že verdikt v kategorii Nejhorší zadek prváku byla lež. A člověk ani nepředpokládal, že by to snad měla být pravda. Jsem si jistá, Alexi, že se vůbec nikdo nestaral, proč Jessica skončila na oné straně tvýho seznamu úplně nahoře.

Tak dobrá... Nikdo kromě tebe... a mě... a Jessiky. Což jsou už tři.

Řekl bych, že mnohem víc se jich to asi doví teď.

Pár lidí si možná myslelo, že jsi mě vybral právem. Já k nim nepatřím. Dovol mi ale, abych se na to podívala takhle: Já si nemyslím, že by můj zadek – jak tomu říkáš ty – byl rozhodujícím faktorem. Myslím si, že to, oč zde šlo ve skutečnosti, byla... pomsta.

Trhám stébla trávy, která rostou ve škarpě a vstávám, abych se vydal pryč. Když vykročím, žmoulám travu mezi prsty, až mi z nich nakonec vypadne na zem.

Ale tahle kazeta není o tvý motivaci, Alexi. Třebaže teď přichází na přetřes. Tahle kazeta je o tom, jak se lidi změní, když uvidí tvý jméno na nějakým pitomým seznamu. Tahle kazeta je o...

Odmlčí se. Sahám do kapsy a zesiluju zvuk. Rozbaluje kus papíru a uhlazuje ho.

Fajn. Právě jsem se podívala na všechny jména, všechny příběhy, co zaplní tyhle kazety. A zkus hádat. Nic z toho, co je na páscích zachyceno, ani jedna věc z toho všeho, by se možná nestala, kdybys ty, Alexi, nenapsal mé jméno na ten seznam. Tak jednoduchý to všechno je. Potřeboval jsi nějaký jméno, který bys mohl postavit proti jménu Jessiky. A protože jsem už měla ve škole po tom drobným Justinově kousku u všech pokaženou pověst, byla jsem dokonalá volba. Je to tak?

A sněhová koule se valila dál. Díky, Justine.

Alexův seznam byl vtip. Špatný, to je pravda. Jenže on neměl představu, že ji to takhle vezme. Tohle není fér.

A co já? Co jsem spáchal já? Jaký šrám jsem Hannah podle jejího mínění udělal já? Protože já nemám ani nejmenší tušení. A až to lidi uslyší – co si o mně budou myslet? Někteří, v tuto chvíli už přinejmenším dva, vědí, proč tady jsem. Budou se na mě dívat jinýma očima?

Ne. To nemůžou. Protože moje jméno k těm jejich nepatří. Já bych na tomhle seznamu neměl být, tím jsem si jistý.

Já nic zlého neudělal!

Takže abychom se k tomu ještě trošku vrátili. Tahle kazeta není o tom, co jsi udělal, Alexi. Je o následcích toho, co jsi udělal. Ještě konkrétněji řečeno: je o důsledcích, který měl tvůj čin pro mne. Je o věcech, který jsi neplánoval. O věcech, který jsi plánovat ani nemoh.

Bože. Tomu nedokážu uvěřit.

II

První červená hvězdička. Dům, kde Hannah bydlela, když se přistěhovali. Tady to je.

A já tomu nedokážu uvěřit.

Tenhle dům se stal mým cílem už jednou. Po jednom večírku. Teď tam bydlí starší manželský pár. A jednoho večera, asi před měsícem, jel ten manžel o několik bloků dál v autě, a když mluvil telefonem se svojí ženou, srazil se s jiným autem.

Zavírám oči a třesu hlavou, jak se snažím zahnat tu vzpomín-

ku. Nechci to všechno vidět znovu. Ale nedokážu si pomoci. Ten muž se choval jako hysterik. Křičel: „Musím jí zavolat! Musím zavolat své ženě!“ Jeho telefon se ztratil kdesi v troskách vozu. Zkusili jsme použít můj mobil, aby se s ním spojil, ale telefon jeho manželky byl vyvěšený. Byla příliš zmatená a měla strach zavěsit. Chtěla zůstat na lince. Na lince, z níž jí předtím volal její muž. Tvrdil, že jeho žena má slabé srdce a musí se dovědět o tom, že on je v pořádku.

Zavola jsem ze svého mobilu policii a slíbil tomu muži, že se budu dál snažit dovolat jeho ženě. On mi ale řekl, že bych s ním měl raději promluvit. Musí se dovědět, že je v pořádku. Jejich dům není daleko.

Shromáždil se malý dav. Pár lidí se postaralo o osobu z druhého vozu. Byl z naší školy – student maturitního ročníku. A byl v mnohem horším stavu než ten starý pán. Zakřičel jsem na několik z nich, ať s tím mužem počkají, dokud nepřijede ambulance. Pak jsem co nejrychleji vyrazil k němu domů, abych uklidnil jeho ženu. Netušil jsem ale, že současně chvátám k domu, v němž kdysi žila Hannah.

K tomuhle domu.

Tentokrát nechvátám, jdu krokem. Podobně jako Justin a Zach jdu prostředkem ulice směrem k East Floral Canyon, kde se obě ulice stýkají v podobě obráceného písmene T – přesně jak to popsala Hannah.

Závěsy v arkýřovém okně jsou na noc zatažené. Ale toho léta, než jsme nastoupili do prváku, v něm stály Hannah s Kat. Obě se dívaly dolů na ulici, kde nyní stojím já, a viděly, jak po ní přicházejí dva kluci. Dívaly se na ně, jak vykročili ze silnice, uklouzli na vlhké trávě a svalili se jeden přes druhého.

Přicházím až ke stružce na okraji cesty a přitlačím špičky bot k obrubníku. Pak vstupuju na trávník a zůstanu tam stát. Jediný, prostý krok. Neuklouznu a v duchu se nedokážu ubránit otázce – kdyby Justin a Zach dokázali dojít k přednímu vchodu do domu, kde Hannah bydlela, nezamilovala by se o několik měsíců později do Zacha místo do Justina? Vymazalo by to

Justina z celého obrazu? A žádné drby by pak nikdy nezačaly kolovat?

Byla by Hannah pořád ještě živá?

Den, kdy se objevil tvůj seznam, nebyl až tak traumatickej. Přežila jsem to. Věděla jsem, že to byl žert. A ti lidi, co postávali na chodbách a tlačili se kolem každýho, kdo měl exemplář seznamu, taky věděli, že je to vtip. Jeden velkej, hloupej, ale zdařilej fór.

Co se ale stane, když někdo řekne, že máš nejlepší zadek z celýho prváku? Dovol, abych ti to pověděla, Alexi, protože ty by ses to jinak nikdy nedověděl. Něco takovýho vybidne lidi – některý lidi – aby se k tobě chovali, jako bys nebyl nic jinýho než ta jedna konkrétní část tvýho těla.

Chceš příklad? Klidně. B-3 na tvójí mapě. Obchod se sladkostma a pitím, co se jmenuje Modrej flek.

Je to kousek.

Nemám představu, odkud se vzalo tohle jméno, ale je to jenom asi tak blok od prvního domu, v kterým jsem tady bydlela. Chodila jsem tam vždycky, když mě honila mlsná. Což znamená... jo, přesně tak... Chodila jsem tam každej den.

Modrej flek působil z chodníku vždycky trochu ušmudlaně, takže jsem vlastně nikdy nevkročil dovnitř.

Pětadevadesát procent času býval Modrej flek prázdněj. Jenom já a pak ten člověk za pokladnou.

Myslím, že moc lidí ani neví, že tam něco takovýho je, protože Modrej flek je vmáčknutej mezi dva další obchody, který byly od doby, co jsme se sem přistěhovali, zavřený. Z chodníku vypadá jako reklamní plocha s inzeráty na cigarety a alkohol. A vevnitř? Hm... tak tam to vypadá úplně stejně.

Kráčím po chodníku kolem prvního domu, kde Hannah bydlela. Příjezdová cesta stoupá do mírného svahu, než mizí za starými dřevěnými dveřmi garáže, poznamenanými větrem a deštěm.

V drátěných držácích připevněných k pultu tam byly ty nejúžasnější sladkosti. Moje nejoblíbenější. A ve chvíli, kdy jsem otevřela dveře, mi muž za pokladnou rovnou namarkoval čokoládovou tyčinku – cink-cink – ještě předtím, než jsem si ji vzala, protože věděl, že bez ní neodejdu.

Jednou o tom muži za pultem někdo prohlásil, že má obličej jako vlašskej ořech. A fakt ho takovej má! Možná z toho, že moc kouří. Ale fakt, že se jmenuje Vlach, mu asi taky zrovna nepomáhá.

Od doby, co se přistěhovala, jezdila Hannah do školy na modrém kole. Jako bych ji tady zase viděl. S batůžkem na zádech uhání po příjezdové cestičce. Zatačí předním kolem a šlape kolem mě do pedálů. Dívám se, jak jede po chodníku dál kolem stromů, zaparkovaných aut a domů. Zůstávám stát a dívám se za ní, dokud se představa nevytratí.

Zase.

Pak se pomalu otáčím a odcházím.

Čestný slovo. Nemyslím, že bych kdykoli, když jsem byla v Modrým fleku, slyšela, jak by pan Vlach utrousil byť jediný slovo. Snažím se vzpomenout si na jediný „ahoj“ nebo „dobrý den“ nebo třeba jen přátelské zamručení. Jenže to jediný slovo, který jsem ho kdy slyšela pronést, řekl kvůli tobě, Alexi.

To je něco.

Alex! Přesně tak. Včera do něj kdosi vrazil na chodbě. Kdosi strčil Alexe rovnou na mě. Ale kdo?

Toho dne zazvonil – jako pokaždý, když jsem vešla dovnitř – zvonek nad dveřmi. Cink-cink udělala pokladna. Vzala jsem si tyčinku ze stojanu na pultu, ale neřeknu ti, jakou přesně, protože na to už si nevzpomínám.

Chytl jsem Alexe, aby nespádl. Zeptal jsem se ho, jestli je v pořádku, ale on mě ignoroval. Jenom popadl batoh a spěchal dál chodbou. Přemýšlel jsem, jestli jsem udělal něco, čím bych ho naštval. Na nic jsem ale nedokázal přijít.

Kdybych chtěla, mohla bych ti říct jméno osoby, která vešla dovnitř, zatímco jsem v batůžku hledala peníze. Vzpomínám si. Byl to ale jenom jeden z mnoha blbečků, na které jsem za ty roky narazila.

Nevím... Možná bych je měla všechny odhalit. Ale jak tvůj příběh pokračuje, Alexi, jeho čin – jeho strašně nechutný čin – byl jen následkem toho tvého.

A kromě toho tady má pro sebe celej jeden pásek.

Cukl jsem sebou. Co se stalo kvůli Alexově seznamu v tom obchodě?

Ne, nechci to vědět. A nechci vidět ani Alexe. Zítra. Ani pozítří. Nechci vidět jeho ani Justina. A ani toho pitomce Jimmyho s tlustým zadkem. Bože, kdo všechno je do toho ještě zapletený?

Rozrazil dveře do Modrýho fleku. „Nazdárek!“ zahlaholil. Prošel to s arogancí, která z jeho úst splynula naprosto přirozeně. Řekla bych, že to nebylo poprvý, kdy to tak řek, a počínal si, jako kdyby byl pan Vlach společensky pod jeho úrovní. „Ale né, Hannah, ahoj,“ pozdravil pak. „Vůbec jsem si tě nevším.“

Zmínila jsem se už, že ve chvíli, kdy otevřel dveře, jsem stála u pultu – každému na očích?

Usmála jsem se na něj, odpočítala peníze a nasypala je do vrásčité dlaně pana Vlacha. Ten, pokud mohu říci, na jeho příchod nijak nereagoval. Nehnul ani brvou a ani se neusmál – což byl způsob, jakým obvykle zdravil mne.

Je neuvěřitelný, jak se město může za jedním jediným rohem změnit. Domy za mnou nebyly velké ani atraktivní. Jednoznačně střední třída. Stály ale na okraji části města, která se začala již před lety rozkládat.

„Hej, Vlachu, to bys neuhodl!“ Přes rameno jsem ucítila jeho dech.

Zapínala jsem batůžek, který ležel na pultu. Oči pana Vlacha se nyní upíraly dolů, těsně nad okraj pultu – kousek od mého pasu. A já věděla, co bude následovat.

Cizí dlaň mě plácla po zadku. A pak to řekl: „Nejlepší zadnice v prváku, Vlachu. A stojí rovnou tady, ve tvém obchodě.“

Existuje dost kluků, které si umím představit, jak dělají právě tohle. S takovým sarkasmem a arogancí.

Jestli to bolelo? Ne. Jenže na tom nezáleží, nemyslíš? Protože otázka zní, jestli měl ten dotyčný právo něco takového udělat. A odpověď je, jak doufám, nasnadě.

Krátkým švihem, kterej by měla každá holka mistrovsky ovládat, jsem srazila jeho ruku pryč. A právě tehdy vystoupil pan Vlach ze své ulity. Právě tehdy vydal zvuk. Jeho ústa zůstala zavřená. Neozvalo se nic víc, než jen krátké mlasknutí jeho jazyka, ale ten drobný zvuk mě překvapil. A věděla jsem, že uvnitř, ve svém nitru, pan Vlach v tu chvíli zuřil.

A jsem tady. Neonový poutač Modrý flek.

II

V tomhle bloku jsou už otevřené jenom dva obchody. Modrý flek a Video nonstop přes ulici. Modrý flek vypadá stejně zašle, jako když jsem šel kolem posledně. Dokonce i reklamy na alkohol a cigarety vyhlížejí stejně. Jako tapeta ve výkladní skříní.

Mosazný zvonek zařinčí, když otevřu dveře. Stejný zvonek, který slyšela Hannah, kdykoli sem přišla pro nějakou sladkost. Místo abych je za sebou nechal zaklapnout, držím okraj dveří a zvolna do nich tlačím, aby se zavřely. Dívám se, jak znovu rozezvučí zvonek.

„Přejete si, prosím?“

Aniž bych se musel podívat, vím, že tohle není pan Vlach.

Proč se ale cítím zklamaný? Nepřišel jsem se sem přece podívat na něj.

Ptá se mě znovu, tentokrát o něco hlasitěji. „Můžu pro vás něco udělat?“

Nedokážu se přinutit, abych se podíval k pultu. Ještě ne. Nechci si ji představovat, jak tady stála.

V zadní části obchodu za stěnou z prosklených dveří je lednice s nápoji. A i když nemám žízeň, zamírím tam. Otevírám jednu z dveří, vytáhnu pomerančovou limonádu – první plastovou láhev, které se dotknu. Pak zamírím zpátky dopředu a vyndám peněženku.

Drátěný stojan s čokoládovými tyčinkami visí na pultu. Tohle jsou ty, které měla Hannah ráda.

V levém oku mi začíná cukat.

„Bude to všechno?“ ptá se prodavač.

Postavím limonádu na pult, sklopím pohled a mnu si oko. Bolest se rodí kdesi nad ním, ale šíří se dál a hloub. Za obočím. Takhle mě to ještě nikdy nepíchalo.

„Za tebou jsou ještě další,“ říká prodavač. Nejspíš si myslí, že si prohlížím sladkosti.

Beru ze stojanu Snickers a položím ho na pult vedle limonády. Pak položím na pult pár dolarů a posunu je k němu.

Cink-cink!

Přistrčí ke mně několik mincí a já si všimnu jmenovky z umělé hmoty upevněné na pokladně.

„Pořád tady ještě pracuje?“ ptám se.

„Vlach?“ Prodavač vydechne nosem. „Má denní směnu.“ Když odcházím, mosazný zvonek zazvoní.

Hodila jsem si batůžek přes rameno a nejspíš zašeptala „s dovolením“, ale když jsem procházela kolem něj, záměrně jsem se vyhnula jeho pohledu.

Měla jsem dveře na dohled a chtěla odejít, když mě popadl za zápěstí a otočil.

Řekl moje jméno, a jakmile jsem se mu podívala do očí, věděla jsem, že žertování skončilo. Škubla jsem rukou, ale jeho sevření bylo příliš silné.

Na druhé straně ulice nepravidelně poblikává neon Videá nonstop.

Teď už vím, o kom Hannah mluví. Ten jeho kousek s chyčením holky za zápěstí jsem už viděl. Vždycky bych ho v takové chvíli nejraději sám popadl za tričko a přidusil, dokud nenechá tu holku jít.

Místo toho ale pokaždé předstírám, že jsem si ničeho nevšiml.

A co bych mohl vlastně udělat?

*A pak ten kretén udělal něco dalšího: položil mi ruku na rame-
no. „Já si jenom tak hraju, Hannah. Jen klid.“*

Tak fajn. Rozeberme si, co se vlastně stalo. Přemýšlela jsem

o tom celou cestu z Modrýho fleku domů, což je pravděpodobně důvod, proč si nevzpomínám, jakou tyčinku jsem si ten den koupila.

Sedím na odštípnutém obrubníku před Modrým flekem. Vedle sebe mám položenou pomerančovou limonádu a na koleně mi balancuje Snickers. Nemám zrovna chuť na sladké.

Proč jsem si to teda kupoval? Jenom proto, že Hannah si kupovala sladkosti ze stejného stojanu? A proč by na tom mělo záležet? Šel jsem na místo označené první červenou hvězdičkou. A pak na druhé. Nemusel jsem chodit vůbec nikam ani dělat nic z toho, co říká.

Nejprve projdeme jeho slova – a pak činy.

Výrok číslo jedna: „Já si jen tak hraju, Hannah.“

Překlad: Tvůj zadek je moje hračka. Možná si myslíš, že máš poslední slovo, pokud jde o to, co se bude s tvým zadkem dít, ale to je omyl. Přinejmenším do té chvíle, dokud si já „jen tak hraju“.

Klepnu do jednoho konce čokoládové tyčinky a dělám si z ní na koleně houpačku.

Výrok číslo dvě: „Jen klid.“

Překlad: No tak, Hannah. Jenom jsem se tě dotknul, aniž bys ty dala najevo, že chceš, abych se tě dotýkal. Pokud se budeš cítit líp, tak do toho, můžeš se dotýkat mě, kde se ti zlíbí.

A teď si promluvíme o jeho činech, ano?

Čin číslo jedna: sáhl mi na zadek.

Překlad: Dovolte, abych se vrátila do minulosti, a podotkla, že tenhle kluk mi nikdy dřív na zadek nesáhl. Proč teda zrovna teď? Neměla jsem nijak zvláštní kalhoty. Nebyly příliš upnuté. Jistě, měla jsem je trochu nízko a on nejspíš zahlédl kousek mého boku. Jenže on mě nechytíl za boky. Sáhl mi na zadek.

Začínám chápat. Začínám rozumět tomu, co má Hannah na mysli. A to mi v žaludku otvírá černou díru.

Nejlepší rty... To byla další kategorie na seznamu.

Zdá se ti, Alexi, že teď říkám, že mu tvůj seznam poskytl svolení,

aby mi sáhl na zadek? Ne. Říkám, že mu dal záminku. A záminka byla to jediný, co tenhle kluk potřeboval.

Dokud se neobjevil ten seznam, ani jsem si nevšiml rtů Angely Romerové. Od té doby mne ale doslova fascinovaly. Když jsem se na ni díval, jak během hodiny mluví, neměl jsem ani ponětí, jaká slova jí vlastně vycházejí z úst. Jen jsem zíral, jak se její rty pohybují nahoru a dolů. A zíral jsem jako hypnotizovaný, když pronášela věci jako třeba „šikujete se na šikmý ploše“, při nichž se za Angelinými rozevřenými rty otevíral pohled na spodní stranu jejího jazyka.

Čin číslo dvě: Chytil mne za zápěstí a položil mi ruku na rameno.

Víš, tohle nehodlám ani překládat. Prostě jenom řeknu, proč mě to tak rozzuřilo. Už předtím mi na zadek někdo sáhl – nestalo se vlastně nic moc – jenže tentokrát to kdosi udělal proto, že někdo jiný napsal moje jméno na jakýsi seznam. A když ten kluk viděl, že mě to rozhodilo... omluvil se mi snad? Ne! Místo toho se začal chovat agresivně. A pak, tím nejbližším tónem, mi řekl, abych se uklidnila. A položil mi ruku na rameno, jako kdyby mě snad mohl tím, že se mne bude dál dotýkat, uklidnit.

Nabízím jednu radu. Pokud se dotkneš nějaký holky, třeba jen žertem, a ona tě odstrčí, nech... ji... být. Nedotýkej se jí. Nikde! Prostě toho nech! Tvoje doteky v ní vyvolávají jenom odpor.

Zbytek Angely mi nepřipadá ani zdaleka tak okouzlující jako její rty. Ne že by snad byl špatný, ale prostě není okouzlující.

Pak, loni v létě v domě jednoho kamaráda, jsme hráli flašku – poté, co nás pár přiznalo, že jsme to ještě nikdy nezkusili. A já jsem odmítal skončit, dokud se mi láhev nezastaví tak, aby ukazovala na Angelu. Nebo dokud se jí nezastaví, aby ukazovala na mne. Když se to stalo, přitiskl jsem své rty, mučivě pomalu a důkladně, na její.

Mezi námi žijí nemocní a zvrácení lidé, Alexi – a možná že já mezi ně patřím. Jenže pointa spočívá v tom, že když vystavíš některého člověka výsměchu, musíš nést odpovědnost za to, když se pak jiní lidé k němu podle toho chovají.

Později jsme se s Angelou mazlili u nich vzadu na verandě. Nemohl jsem se těch rtů prostě nabažít.

To všechno kvůli jednomu seznamu.

Vlastně to není pravda. Ty ses mi nevysmíval, že? Moje jméno bylo ve sloupci ANO. Do sloupce NE jsi napsal jméno Jessiky. Vysmíval ses Jessice. A tam nabrala naše sněhová koule rychlost.

Jessiko, drahoušku... jsi na řadě.

Otevírám walkmana a vytahuju z něj první kazetu.

V nejmenší kapse batohu najdu další. V rohu je na ní napsáno číslo 3. Zasouvám ji do walkmana a zaklapnu kryt.